

Namn att minnas

Hans Göran Franck

En av Dagens Nyheters utmärkta kvinnliga litteraturkritiker präglade för någon tid sedan det slående uttrycket "den opportuna engagemangshysterin". Det är en åkomma som grasserar inom den svenska *lunatic fringe*, som med allt fog brukar benämnas tokvänstern. Där återfinns man alla dessa våra professionella protestanter, demonstranter och manifestarder, dessa figurer som springer benen av sig på väg från TV till kvällspressen för att tillhandahålla en "bra grej", som kan förskaffa dem publicitet i massmedia.

Med sin förintande, lågmälda ironi har Karl Ragnar Gierow karakteriserat detta andliga patraske i sin senaste diktsamling: "Med hätska gester nu slipas svärden. Skriv på protester för allt i världen! / Den som är tapper har högtidsstunder med dessa papper att skriva under. / Mot svek och listiga eftergifter står vi med dristiga underskrifter... / Vi skiljer agnar och boss från vetet ty därmed gagnar vi världssamvetet. / Vad om det småles mer än man anar? Trumpestråles exempel manar. / Om fåfängt vädja blir resultatet kan vi dock glädja oss åt plakatet. / Ur led är tiden. För våld är bäddat. Men samvetsfriden har vi ju räddat."

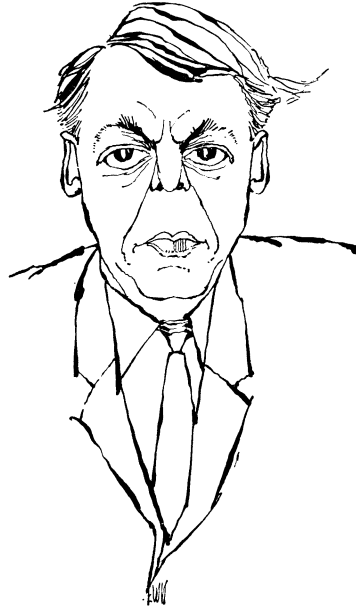
Den opportuna engagemangshysterin har om inte tallösa så dock talrika företrädare i vårt land, men det vore att göra advokaten Hans Göran Franck en orättvisa att inte räkna honom till en av de främsta. Hysterin är kanske mindre framträdande, men det uppvägs mer än väl av opportunisten.

Hr Franck har alldeles särskilt lyckats komma i offentlighetens blickfång sedan han gjort sig till ordförande i någonting som kallas "Svenska kommittén för Greklands demokrati". I denna sin egenskap gjorde han i juni 1967 tillsammans med kommitténs bägge vice ordförande, av vilka den ene var FPU:s dåvarande ordförande, Thomas Hammarberg, en uppmärksam

uppvaktning för utrikesminister Torsten Nilsson. De tre beskäftiga herrarna yppade sin oro över den hållning den svenska beskickningen i Aten skulle ha intagit i samband med den grekiska statskuppen. Deras i hög grad ospecificerade kritik, som byggde på i vissa pressorgan återgivna rykten, kunde av hr Nilsson avvisas som helt grundlös. Utrikesministern underströk att beskickningen i Aten väl tillvaratagit svenska intressen i Grekland efter militärregimens tillkomst och uttalade sin förvåning över att kommittén på grundval av obekräftade pressuppgifter ansett sig kunna rikta anklagelser mot beskickningen.

Excellens Nilssons på kyligt diplomatiskt språk formulerade snubba var förvisso på sin plats. En sak är att en mycket utbredd svensk opinion oberoende av partitillhörighet djupt beklagar den senaste händelseutvecklingen i Grekland. En helt annan sak är att som hr Franck och hans meduppvaktare insinuera att den svenska beskickningen i Aten inte på ett korrekt sätt fullgör sina åligganden och att dess medlemmar sympatiserar med kuppmännen. Ett typiskt exempel på hr Francks argumentering var att han återopade en tidningsuppgift enligt vilken ett icke namngivet turistpar av en icke namngiven ambassadtjänsteman skulle ha hört att han bara träffat människor, som varit nöjda med den nya regimen. Att på uppgifter av denna art bygga anklagelser mot en svensk beskickning är självfallet helt oansvarigt. När det gäller hr Hammarberg kan man väl knappast begära bättre. Men den omständigheten att hr Franck, som dock är en till mogen ålder hunnen jurist, inte inser att detta ställer honom i en egendomlig dager, inger betänkligheter, som måste återfalla även på hans humanitära verksamhet. Man gagnar inte demokratin i Grekland genom att springa med skvaller.

Denna episod har återgivits så utförligt därför att den är så utomordentligt karakte-

ristisk för hr Francks agerande. Nästa gång han lät tala om sig var när han vid ingången av år 1968 som ordförande i den svenska avdelningen av Amnesty International — denna förening som ömmar så mycket för fasciststaternas fångar att den aldrig kommit på idén att intressera sig för exempelvis Fidel Castros — intervjuades av den kommunistiska tidskriften Tidsignal angående utredningen om säkerhetspolisen. Hr Franck förklarade att den var ”ytterligt komprometterande för den parlamentariska nämnden”, att delar av den präglades av ”Mc Carthyistiskt tänkande” och att ledamöterna ”Wedén och Hernelius hör definitivt till de mindre lämpliga i sammanhanget. Det är människor som inte har tillräcklig respekt för åsiktsfriheten”. I stället ville hr Franck att — som en garant för åsiktsfriheten — en kommunist skulle få plats i den nämnd som kontrollerar säkerhetspolisens verksamhet.

Mot denna bakgrund blir det strax lätta-

re att förstå hr Francks motivationer, för att begagna en modeterm. I en TV-diskussion i oktober förra året uttalade han också mycket riktigt att bojkotter är inga universalmedel. ”De är inte motiverade i alla länder, men är det när det gäller t. ex. Sydafrika och Grekland — för att bekämpa apartheidpolitiken och en fascistisk regim.” *Das also war des Pudels Kern!* En bojkott är berättigad, när den riktar sig mot en fascistisk stat, men inte när den riktar sig mot en kommunistisk. Så enkel — och opportunist — är hr Francks politiska filosofi. Undra sedan på att han hos Sovjetunionen sökte stöd för sina ansträngningar att organisera en bojkott av friidrotts-EM i Aten. När han förebråtts för detta har han svarat: ”Menar någon att Sovjetunionen som förlorat 20 miljoner människor under andra världskriget i kamp mot nazism och fascism skulle vara diskvalificerat att delta i bojkottaktioner mot en fascistisk militärjunta?”

Det är näpet så det förslår. Hr Franck

tycks ha glömt att den kommunistiska diktaturen i Sovjet mördat 20 miljoner av landets egna invånare — ett rekord som vida överträffar Hitlers — och förslavat större delen av Östeuropa. I jämförelse med denna regim ter sig ju den grekiska militärjuntan som en söndagsskola. Men det är i sovjetdiktaturen hr Franck söker moraliskt stöd. Hela detta Greklandshyckleri är groteskt. Vem som helst kan begripa att den svenska regeringen spelar sitt lilla billiga Greklands-spel uteslutande för att plocka hem några inrikespolitiska poäng. Inte ens den inbillar sig att dess aktioner har något som helst inflytande på situationen i Grekland. Hr Franck är visserligen fåfång, men inte dummare än att han begriper att samma sak gäller hans egna. Men de inbringar ju alltid litet — och med tanke på våra massmedias inriktning — inte så litet PR. Han har faktiskt, hur komiskt det än låter och hur verklighetsfrämmande det än är, av någon omdömeslös tidning lancerats som tänkbar ny socialdemokratisk justitieminister.

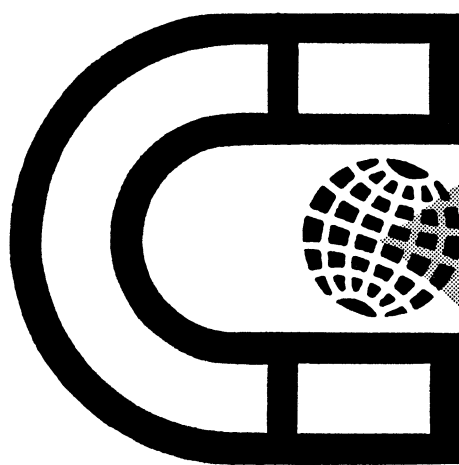
Vem är Hans Göran Franck? Han föddes för några och fyrtio år sedan som son till en kyrkoherde på landet — han är alltså ännu ett av dessa Guds barnbarn, som ställt

till oreda i den svenska debatten. Han tog studenten i Hudiksvall, läste juridik i Uppsala och blev naturligtvis förbundssekreterare i Clarté och ordförande i dess Uppsala-sektion. Han påstås ha lämnat kommunismen, men förblivit lidelsefull socialist! Efter advokatpraktik har han öppnat en egen byrå och specialiserat sig på att försvara vapenvägrare, uppviglare, sittdemonstranter, fönsterkrossare och desertörer. Han är juridiskt ombud åt Aftonbladet och vice ordförande i Riksförbundet för sexuell upplysning samt ordförande i dess bolagsstyrelse. Han är gift med en kamrat från Clarté-tiden, har två barn och sommarställe vid Grisslehamn. Han tjänar 100 000 om året.

Och vad driver honom? "Trumpeterstråles exempel varnar. Om fåfängt vädja blir resultatet kan vi dock glädja oss åt plakatet." Nota bene om det är signerat av Hans Göran Franck. Man skall inte alldeles underskatta hans intellektuella dimensioner, hans andliga format. Bland de vänsterradikala narrar av vilka inte vårt land, men väl våra massmedia överflödar, hör han — som inledningsvis antydde — onekligen till de främsta.

G. U.

ASEA

överallt
mellan
polerna